

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra Drøm og Virkelighed

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 9. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726069721536.pdf> (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

I en saadan December-Aften ilede jeg forstemt gennem denne Gade, som jeg i lang Tid hemmelig besøgte. Det er desværre vistnok silde, tænkte jeg ved mig selv, idet jeg ilede hen til en af de faa Lygter, hvis dunkle Lys svævede for Vinden, for at see paa mit Uhr, hvad Klokken var. - Det var gaaet istaa! - Fortredelig fortsatte jeg min Vei. - »Jeg foregav hjemme, at jeg gik paa Comedien,« sagde jeg til mig selv: »bare den ikke for længe siden er forbi! Hvad maa min Onkel tænke? Han bad mig komme hjem, naar det første Stykke var ude, for at spille et Parti Schack med ham. - Det er dog høist utaknemmeligt af mig, at vise ham saa liden Opmærksomhed, ham som er saa god imod mig, ham der siden mit trettende Aar har været mig i Faders Sted Han er stille og indesluttet i sig selv; man kommer undertiden til at ansee ham for mørk og streng. Mod mig har han dog ikke været det. Nei tvertimod! Jeg troer virkelig at han elsker mig høit. Jeg seer ofte, hvorledes hans Øine hvile paa mig, ret med faderligt Velbehag. Hvor gavmild er han ikke imod mig! hvor galant, kunde jeg gjerne sige, hvor overbærende! - Ja rigtignok!.... Vidste han de Veie, jeg her gaaer paa Havde han været Vidne til den Samtale, hvorfra jeg kommer!... nei! det tilgav han mig ikke! Det er just det Punct, hvori han er streng... O Himmel! Comediehuset er lukket og mørkt, Alting forbi... og hvad er det Klokken slaaer paa Hovedvagts-Uhret? - Elleve! Du gode Gud! Er det muligt at Tiden kan gaae saa hurtigt ved en saa lidet opbyggelig Samtale?« -